

ТВО Белене: „Тука да умират гадовете“

ЕДНО ДОКАЗАТЕЛСТВО

Източник: Пантелеев, Иван. Втора тетрадка.
Цанев, Стефан. Да убиеш вярата. Есета. София, Изд. "Захарий
Стоянов", 2012. с. 22-30

Свърши голямата война. Падна Царство България и на власт дойдоха комунистите. Една част от класовия враг беше ликвидиран в дните около 09.IX.1944 г. Друга част ги съди народен съд, а по-сетне съдиха земеделския водач Никола Д. Петков, и го обесиха, а Народните Представители от опозицията бяха арестувани и изпратени в лагер при мина Перник– рудник „Куциян“. Съдиха и много офицери от Царската армия, обвинени в заговор против Народната власт. Но с това само не свърши. Наложиха се да се потърси врага и в редовете на компартията. Трайчо Костов, когото осъдиха и обесиха на 17.XII.1949 г., а неговите привърженици под името на бандата на Т.Костов изпратиха по лагерите и затворите. Но само с това не свърши. Класовите врагове трябва да се превземат, превъзпитат и то с труд, като за тази цел се открият лагери и в тях се настанят опасните хора.

В началото на юни 1949 г. в Белене на брега на Дунава спира луксозна кола „Чайка“ и от нея слизат двама мъже и една жена. Единият от мъжете- висок, слаб с побеляла вече коса, над 60 г. Вторият към 45 г., строен, с красиво лице и буйна черна коса. Жената също на тази възраст в тоалет от последна мода. Старецът гледа острова, който е отделен от сушата с 800 м. воден ръкав и казва: „Само за тази цел е, тука ще бъде!“ Вторият допълва: „Тук им е мястото“, а жената добавя: „Тука да умират гадовете“, и с това свършило.

По сведения от беленчани, тази зловеща комисия, която им отне островите, се състояла от следните членове: Тодор Павлов – професор и регент, Антон Югов – министър на вътрешните работи и Цола Драгойчева от ЦК на БКП.

Към края на юни на гара Белене пристигат първите вагони с арестанти, които ги прехвърлили на остров „Персин“ и ги откарали на 8 км. на изток по острова на най-високата точка 35 м. над м. ниво, дето не се залива от водите на Дунава. Същите повече бивши министри и Народни депутати от опозицията и др.

с. Белене

Това голямо село, в което преди войната имаше 8000 жители, за първи път го посетих през пролетта на 1943 год. Бях служител при свищовското лесничейство и ме изпратиха по преброяването на овцете и едрия добитък. Овцете бяха над 25 000, а едрият добитък към 10 000. Беленчани отглеждаха на острова цели стада свине, които изнасяха за странство и за вътрешността. На пристанището, дето имаше и митнически пост, се товареха много зърнени храни за Германия, и свине. В селото тогава имаше 24 кръчми, няколко частни търговци и кредитна кооперация, които обслужваха населението със стоки.

Повечето от жителите на Белене бяха католици, малка част мохамедани и власи. Поминъкът на хората беше в земеделието, скотовъдството, риболова и занаятите. От обширните площи на сушата и тия на островите, беленчани изкарваха големи количества зърнени храни и отглеждаха много добитък, свине, птици и др.